

ગાયન ઉત્તેજક મંડળી.

ગરબીઓનો જલસો ૩૮ મો.

૪૫૧૩

સતીવાર તા. ૮ મી નવેમ્બર ૧૯૯૦.

છપાવી પ્રગટ કરનાર

કારોબાર મંડળી.

(સર્વે હક સ્વાધીન રાખ્યા છે.)

મુંબઈ,

નં. ૩. રાણીનાના યુનિયન પ્રેસમાં છાપ્યો છે.

સને ૧૯૯૦.

કીં.ત. ૦ ચાના.

ગોચન હિત્તેજક મંડળી.

ગરબીઓનો જલસો ૩૮ મો.

સતીવાર તા. ૮ મી નવેમ્બર સને ૧૮૯૦.

ભાગ ૧ લો.

જંગલો માંડ—ગરબી ૧ લી.

પ્રભુ—તારા ગુણ શું અમે વખાણીએ જો

અમે માનિએ કહી નહી જાણીએ—

દયાનાથ—હો—હો—શું અમે વખાણીએ જો.

ધડી પલ પલમાં વિધન તરેવાર છે જો,

દિઠાં અણદિઠ સહુ તુંજ તારનાર છે જો;

ન આધાર છે—તમે વિના કાર છે—દયાનાથ—શું.

પવન જળનો આધાર દિધો મુક્ત તમે જો,

ધરી કાળજી અમારી બસ હરદમે જો;

વિસાર્યાં અમે—ન તે તમેને ગમે—દયાનાથ—શું.

કુખી જવનાં તુજ ભક્તતણાં તુંજ હરે જો,

ભુલે તુજને તેના પણ તું હાથ ધરે જો;

કહું શું અરે—ખુખી તહારી અરે—દયાનાથ—શું.

ગગન કાગલ ને સાગર અડિયા ફરે જો,

સહુ જીવ જન નિરાદિન મળી લખે અરે જો

જશ્ના તુજ અરે— નહી પુરા તે કરે—દયાનાથ—શું.

જીઆ મુંગો નિજ સ્વપનો કહિ કેમ શકે જો,
કરી આજા વર્ણવી જેમ વ્યર્થ થકે જો;
પરૂ સમબકે—દિલે વળી ધક ધકે—ધ્યાનાથ—શું.
નહાની આ મુજ જીભતો અશક્ત ધણી જો,
સુણો કથણ ફિરોજનું અરે જગત ધણી જો;
કરું સુખમણી—સદા સ્તુતી તુજતણી—ધ્યાનાથ—શું.

કાફી માંડ—ગરબી ૨ જી.

એ સરસ્વતી—તારાં બળથી માનવ કેવી અવધિ કરે;
તુજ અજબ બતી—અંધારાંનાં દુખ ટાળી સુખ તૂર ભરે—૧.
મન શક્તિ બહુ ખિલવી પાકી—તેં કેળવિયાં માનવ આકી,
નહિ ભેદ ભરમ રાખ્યા આકી. ૨.
વિન ટોચ તણો તું પહાડ નરે—વિન હૃદનો અમૃત નીર ઝરે;
વિન તળિયાંનોજ સમુદ્ર ખરે. ૩.
વાવરતાં ધન વધશે તારું—લૂટી ન કરે કોઈ ન્યારું;
છે બેહુ જગતમાં ગુણકારું. ૪.
તું બ્યાંહ જશે ત્યાં અજવાણું—તોડીને અંધારું કાણું;
ખોલી દશે સુખનું તાણું. ૫.
દાસતને મોજ સ્વપન માનો—છે દ્રવ્ય ગર્વ આ દુનિયાનો;
પણ વિદ્યા પૂરે અરમાનો. ૬.
મૂવાં મુરદાં પાછાં ખોલે—તુંથી જીગના ઢાંકણ ખોલે;
તે જ્ઞાની કાંટે તું તોલે. ૭.
તુંથી તોફાને શાન્ત તરે—બળતા પહાડોમાં નજર કરે;
જન ગગન ચૂહડી નહિ કાંઈ ડરે. ૮.

ત ના ખેલોની બાજી—દેખાડી રખ કીધાં રાજી;

બ્યાપ્યો ઘટઘટમાં ગાજી.

૯.

તુજ બળથી આકશે ખેડા—વળિ પાતાળે પહોંચ્યા હેડા;

રે ચંદ્ર સુર્યમાં પણ પેડા.

૧૦.

તું છે તો સહુ રખને લેજે—તેની કુદરતને ઝટ પેજે;

શીશૈજ કહે સુખ પથ દેજે.

૧૧.

અમાચ જિલ્લો—ગરબી ૩ જી.

દિલમાં દીવા કરે રે દીવા કરે, કુડાકોધ કામને પરહરે રે;—ટેક.

દયા દીવેલ પ્રણાદ્યું પ્રેમ લાવે, મહી સુરતી દીવેટ બનાવે;

મહિ અમ અગ્નિ ચેતવારે, દિલમાં દીવા કરે રે દીવા કરે. ૧

સાચ દિલનો દીવા બ્યારે થાયે, ત્યારે અંધારું મટી જાયે;

પછી અહ્મલોક તો આજખાયે રે, દિલમાં દીવા કરે રે દીવા કરે. ૨.

દીવા આણુભે પરગટે આવે, ટાળે તનનાં તિંમર તેવે;

તેને નયણે નરખી લેવારે, દિલમાં દીવા કરે રે દીવા કરે. ૩.

દાસ રણછોડે ધર સંભાળ્યું, જડો કુંચી ભંધડ્યું તાણું;

યયું બૂમંડળમાં અજવાણે, દિલમાં દીવા કરે દીવા કરે. ૪.

કાફી—ગરબી ૪ થી.

આજ કૂલ્યો સખી ફાગ વનમાં;

હારે જોની બુલેછે અમનમાં.

૧.

નવ પક્ષવે સર્વ ઝાડા સુશોભી;

ફૂલી રહ્યાં ફૂલ ધનમાં.

૨.

આંખે ઝૂમખા મ્હોરના નિહાળી;

કોયલ મગન થાઈ મનમાં.

૩.

લાગે લખો દ્રાક્ષ લૂખો માડવે;
 ઠંડી ગુલાબી પવનમાં.
 ફૂલે ભરી ડાળપર પક્ષિ ડાલી;
 ગાંધેજી વનનાં વતનમાં. ૫.
 ઠામે ઠામ લખ મહિમા મનોહર;
 હોરી એલતી જતનમાં. ૬.
 ફીરોજ જેણે અમન આપ દીધું;
 તેનાં રહેા નિત ભજનમાં. ૭.

સિંધૂરા માંડ—ગરબી પ મી.

નિભાવે અમોને અરે—સદા નેક કરતાર પું;
 ધુનાહો વિસારી અરે—લિયે દાદ દાદાર પું. ૧.
 ભલી કાલજી પું કરી—સદા નેક કરતાર પું,
 વળી દાઝ દિલમાં ધરી—લિયે દાદ દાદાર પું;
 કરે આફતો પું સફા—સદા નેક કરતાર પું,
 બની નહિ બુરાંપર ખફા—લિયે દાદ દાદાર પું. ૨.
 દયા આઈ સહુ સાથ છે—સદા નેક કરતાર પું,
 નિરાધારને હાથ દે—લિયે દાદ દાદાર પું;
 તહારાંજ અમને ગણી—સદા નેક કરતાર પું,
 વિસારી કસૂરો ધણી—લિયે દાદ દાદાર પું. ૩.
 અમો કાજ ન્યામત સહુ—સદા નેક કરતાર પું,
 ઉચાડી જમતમાં બહુ—લિયે દાદ દાદાર પું;
 અમોને અશે જોઈને—સદા નેક કરતાર પું,
 રિજીને કુખો ધોઈને—લિયે દાદ દાદાર પું. ૪.
 સહુ હાથ જોડી નમી—સદા નેક કરતાર પું,
 કહે કે મટાડી ગમી—લિયે દાદ દાદાર પું.

ફિરોજી વિનંતી બલી-સદા નેક કરતાર તું,
સહૂની અરજ સાંભળી-લિયે દાદ દાદાર તું. ૫.

પિલૂ—ગરબી ૬ ઠી.

નાથને નાથને નાથને રે, અમે ભલિયે નિરંજન નાથને—ટેક.
જે બંધાણેલ તે ક્યમ છોડે,
ખીજના બાંધેલ હાથને રે; અમે ભલિયે. ૧.
મમતા મોહમાં જે ભૂલ્યા ભટકે,
શોધે તે કામના સાથને રે; અમે ભલિયે. ૨.
રોગ અવિધાનો અમને ન આમે,
પીધોછે જ્ઞાનના કવાયને રે; અમે ભલિયે. ૩.
ચૈતન્ય કલ્પતર તજી ક્યમ ભરિયે,
જૂંઠ જડ બાવળે બાથને રે; અમે ભલિયે. ૪.
સન્નિધાનંદ કહે બ્રહ્મ વણુ ખીજી,
અન્ય ન ગાઈએ ગાયમે રે. અમે ભલિયે. ૫.

માંડ—ગરબી ૭ મી.

બસ કલજુગ જમાનો-આયો દિવાનો-સાંભળો જરા;
ઝટ કેં બાઈ રાનો-રાખે ગુમાનો-આયો. ૧.
સોવાસણ ને કુંવરી-રાખે બોડા હાથ;
ભુંડું માગે બાવથી-બૂરા સગનો સાથ.
કઈ જુઠ્ઠાં જવાનો-અટવઈ જવાનો.-આયો. ૨.
રાંડી કુંડી ઠાઠમાં-ઠણકારે ઠણકાય;
નહિ વિધવા પરખાય કે-સોહાસણ સમગ્રાય.
હરપળમાં વુઝનો-જેરી જખાંની-આયો. ૩.

- આગળ નાંછું નગદતો-જતું કન્યા ઠામ;
 આજ બિખારી વર જીવ્યો-મગે સાંચું દામ.
 બસ એ વર શાનો-ધોઈ પિવાનો-આયો. ૪.
- જે કરતા ધર હાકમી-તે તો થાય ગુલામ;
 રાણીજીના રાજમાં-કિમ્મત બેજ બદામ.
 શુભ છોડી સુકાનો-નિત રેહ છાનો.-આયો. ૫.
- જીવાનિયા કંઈ પાયલા અભણ આઈતું પાય;
 ખૂતારા જેવા રહે-પાસ કુવારી થાય.
 હુરમતથી પિગાનો-પેરે તુમાનો-આયો. ૬.
- વર ધર પુત્ર રમાડશે-એવાં લેશે શોજ;
 રંગુન સમ સુણ નારતો-કરશે વનજ ફિરોજ.
 કંઈ માંડી કુકાનો-રેસાચ માનો-આયો. ૭.

ભાગ ૨ જો.

ધનાસરી પિલૂ-ગરીબી ૮. મી.

- જન સહુ ઘંટી ફરેછ ધૂમતીરે લોલ;
 કંઈ ઉલટી સપ્તિ કંઈ સૂલટી. ૧.
- જગનાં ધૂમે સહુનિજ ઢંગમારે લોલ;
 ટૂટી ફૂટી કેઈ નવરંગમારે લોલ;
 કંઈ છે જડિત કંઈ ખૂલતી. ૨.
- ખાત્રી ધોધાટ કરે કંઈ ફરીરે લોલ,
 નિજ જશ ગામ્મે કર હાથો ધરીરે લોલ;
 ડગાચું ડગે બહુજ ફૂલતી. ૩.
- અપ અપ ચાલે કંઈ સંસારમાં રે લોલ;

- વ્રત શુભ પાળે પર ઉપકારમારે લોલ;
હરખે સુધડ અંગ મૂલતી. ૪.
- મનાષા ડળનાર લેખ તેતણારે લોલ,
વાચા આસન અનાજ કર્મણારે લોલ,
કષ ચોકસ વળિ કષ ભૂલતી. ૫.
- સવળી તું આજ કે જથ ભાંગશેરે લોલ,
લેખું ફીરોજ નાથ માંગશેરે લોલ;
તવ નેકે ન પડે ડૂલતી. ૬.

કાલિંગરો—ગરબી ૯ મી.

- તું તો હાલને મારે છેતર, રેહો કરહણિયા; ટેક.
કરહણિયા મને દરહણ દેજે, હું તો ચ્યારની રહિસું તાચી;
ઘારે ને મારે હગપણ હાચું, એ તો જાણે જહોદા કાચી;
રેહો કર. ૧
- નાહક મીમાં મેં તો છીસડારે રાંધ્યા, મઠ ચોળા મહિ નાંછ્યા;
આપણુ બે ભિજાં બેહીને જમહું, છોર જાડાડે માંછ્યા;
રેહો કર. ૨
- નવા રે ધઉનો મેં તો પુંખજ પાડ્યા, ને માળા હેઠળ મુંચ્યા;
તારે માટે અલ્યા કરહણિયારે, મેં તો હજવે રહીને ફુંચ્યા;
રેહો કર. ૩
- હાંમેરે હેરડે ખોરડી પાચી, તેનાં તે મેઠાં ખોરાં;
આપણુ બે જણાં ખોરાંરે વેણહું, છોરતે ચારહે ઢોરાં; રેહો કર. ૪
- મારાં છેતરમાં કારંગડી પાચી, તેની તે લાંખી લાંખી લુંભા;
મારા છેતરમાં સાનો માનો આવજે, રહેરે પાડતો પુંભા;
રેહો કર. ૫

કરહણિયારે મને હેત રાછીને, દાડી દાડી દરહણ દે.
 નરસઘયાના સ્વાંમી વેલો પધારી, જોયે તે માણ લેજે;
 રેહો કર. ૬

કાલિંગરો માંડ—ગરબી ૧૦ મી.

- સુખી હાં મને નહિ મધ્યું કોઈ;
 સહુ ઠામ ઠામે વખો જોઈ. ૧.
- બજે કોઈતો દેહનાં દુઃખ કાળે;
 રડે કોઈ લાચાર મોટે અવાળે;
 જલે પરસુખો મોઈ. ૨.
- અમે કોઈ ધનવાન જીલમે કપુતના,
 કરે શેઠિયા આરતા કોઈ પુતના;
 રડે કોઈ પુત ખોઈ. ૩.
- પુરાણાં પાપથી કોઈતો બજેછે,
 દિશેછે સુખી પણ બિતર દિલ જલેછે;
 સુખી કે'ંછ હર કોઈ. ૪.
- સગાં સ્નેહિ વેરી, પડાશી કલેશી,
 વિના ઉદ્યમે તરફડે કોઈ મેશી;
 કજરાથી કોઈ રોઈ. ૫.
- બજે કોઈ પ્રિતનાં ગુપત આગ ખાંણે,
 બુરાં સ્ત્રી, ધણીનાં દુખો કોણ જાણે;
 અમે કોઈ બદગોઈ. ૬.
- સુખી બ્યાર હાં નહિ કોઈને જીવેછો,
 અરે કે'ંછ ફીરોજ શાના રવેછો;
 ઉડો આંસુઓ ધોઈ. ૭.

...જોગિયા માંડ—ગરબી ૧૧ મી.

પણ કેણે મોકલ્યું, જાણ્યું જોખન રહે સૌકાળ;—ઘડપણ કેણે. ૧
 ઉમર તો ડુંગર થયારે, પાદર થયાં પરદેશ;
 ગોળીતો ગંગા થઈરે, અંગે ઉંજલા થયા છે કેરા;—ઘડપણ કેણે. ૨
 નાતું જોઈતું તે શીદ આવીયુંરે, નાતી જોઈ તારી વાટ;
 ઘરમાંથી હજવાં થયારે, કહેશે ખુણે ઢાળો એની આટ,
 ઘડપણ કેણે. ૩

નાનપણે ભાવે લાડવારે, ઘડપણે ભાવે શેવ;
 રોજ ને રોજ જોઈએ રાખડીરે, એવી બળીરે ઘડપણની એ
 ટેવ—ઘડપણ કેણે. ૪

આંખેતો સૂળે નહિરે, થરથર ધૂળે કાય;
 આંધું તો અન્ન પચે નહિરે, વળી ખેડાં તો નવ રહેવાય;
 ઘડપણ કેણે. ૫

પ્રાતઃ કાળે પ્રાણ માહારે, અન્ન વિના અકળાય;
 ઘરનાં કહેછે મરતો નથીરે, તને ખેશી રહેતાં શું થાય;
 ઘડપણ કેણે. ૬

દીકરા તો જીજ્ઞવા થયારે, વહુઆર દેછે ગાળ;
 દીકરિયાને જમડા લેઈ ગયારે, હવે ઘડપણના શારે હવાલ;
 ઘડપણ કેણે. ૭

નવ નાડિયા જીજ્ઞવી પડીરે, આવી પોચા કાળ;
 બધરાં છોકરાં ફટ ફટ કરેરે, નાનાં મોટાં મળી દેછે ગાળ;
 ઘડપણ કેણે. ૮

આવી વેળા અંતકાળની ત્યારે, દીકરા પધાર્યા દાર;
 પાંસળી એથી છોડી વાંસળીરે, તેણે લઈ લીધી તેણી વાર;
 ઘડપણ કેણે. ૯

ઐવું બણી સઉ હરિ બજોરે, સાંભળજો સહુ માથું
પરઉપકાર કરી પામશેરે, જે કાંઈ કીધું હશે જમણે હાથ
ધડપણ કેણે. ૧.

ઐવું નફ્ટ છે આ વૃધપણુંરે, મુકી દો સૌ અહંકાર;
ધર્મના સત્ય વચન થકીરે, મહેતા નરસંઘ ઉતરે ભવપાર;
ધડપણ કેણે. ૧૧.

ભૈરવી—ગરબી ૧૨ મી.

પધારિયા બલે રાહબદા હિન્દૂસ્થાનમાં;
હારે-પ્રિન્સ આલ્બર્ટ વિકટર વય જવાનમાં—૧
અરસ પરસ સ્નેહ સરસ દરસથી સુધારિયા,
નજરથકી જોધને વિચાર શુભ વધારિયા;
હારે-હિન્દ ફરી આજ ગાજી ગુજતાનમાં—૨
શહેર શહેર રાગ રંગ ખૂબ કરી ગાજિયાં;
લંક રેશની કરી નિશે બહુ ખિરાજિયાં;
હારે-અજબ ધામધૂમ ગજબ ખિયાખાનમાં—૩
બાઈ, બેન, માત, પિતા સાથ તો બપાઈને,
રાજ કુટુંબી સહુને મળો તમે જાઈને;
હારે-સુઃખ એન સાથ પોહ્યો મકાનમાં—૪
જીવજો તમે સહુ સદૈવ શાન્તિમાં બહુ,
હિન્દની બલી મુરાદ સફળ આ થજો સહુ;
હારે-આશિષો દિયે ફિરોજ વિમળ ધ્યાનમાં—૫

